

Disney

Starý jako čas sám

Co kdyby
na Zvíře uvrhla kletbu Bellina matka?

Disney

Co kdyby... Starý jako čas sám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Liz Braswellová

Disney - Co kdyby... Starý jako čas sám – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Starý jako čas sám

*Co kdyby
na Zvíře uvrhla kletbu Bellina matka?*

Original title: *As Old as Time – A Twisted Tale*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. Published by Disney Press, an imprint of Disney Book Group. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Ilustrace © Shutterstock, 2019

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2019 ve společnosti Albatros Media, a. s.,
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 36 027

Přeložila Petra Babuláková

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Barbora Duchoňová

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-4708-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4965-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4966-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4964-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Liz Braswellová

Starý jako čas sám

*Co kdyby
na Zvíře uvrhla kletbu Bellina matka?*

ZRCADLO

Jsem stříbrné a přesné. Nemám předsudky.

Co vidím, okamžitě pohltním
takové, jaké to je, nezahalené láskou ani nelibostí.

Nejsem kruté, jen pravdivé,
čtverhranné oko malého bůžka.

Většinu času přemýšlím o protější zdi.

Je růžová s tečkami. Dívám se na ni tak dlouho,
až mám pocit, že je součástí mého srdce. Ale poblikává.

Tváře a temnota nás neustále rozdělují.

Teď jsem jezero. Naklání se nade mnou žena,
hledá v mých hloubkách, kdo doopravdy je.
Pak se otočí k těm lhářům, ke svícím a měsíci.

Vidím její záda a věrně je odrážím.

Odměňuje mě slzami a vzrušenými gesty.

Jsem pro ni důležité. Přichází a odchází.

Její tvář každé ráno nahrazuje temnotu.

Utopila ve mně to mladé děvče,
a ze mě k ní přichází stařena,
blíží se k ní den po dni jako škaredá ryba.

Sylvia Plathová

PRVNÍ ČÁST

BYLO NEBYLO

Bylo nebylo, v jedné daleké zemi žil na nádherném hradě mladý princ. I když měl vše, po čem jeho srdce toužilo, byl rozmazlený, sobecký a nelaskavý.

Ale pak, jedné zimní noci, přišla k hradu stará žebračka a nabídla mu jedinou krvavě rudou růži za to, aby jí poskytl přístřeší v té hrozné zimě. Prince odpuzoval stařenin zubožený zjev, a tak se vysmál jejímu daru a poslal ji pryč – ačkoli ho varovala, aby se nedal ošálit, protože pravá krása se skrývá uvnitř. Když ji přesto neuposlechl, ošklivá stařena zmizela a místo ní tu byla krásná čarodějka.

Princ se jí chtěl omluvit, ale bylo pozdě, protože čarodějka viděla, že v srdci nemá ani kousek lásky. Za trest ho proměnila v ohavné zvíře a na hrad a na všechny, kdo v něm žili, uvalila mocnou kletbu.

„Máš čas do svých jednadvacátých narozenin, aby ses *uvnitř* stal stejně krásným, jakým jsi býval na pohled. Pokud se neuaučíš milovat ostatní – a nebudeš na oplátku milován jimi –, budeš ty, tvůj zámek a vše v něm navěky proklet a zapomenut, až opadá poslední okvětní plátek této růže.“

Zvíře se stydělo za svůj děsivý vzhled a už nikdy nevyšlo z hradu. Oknem do okolního světa mu bylo kouzelné zrcadlo.

Čas běžel a princ zakletý ve zvíře si začal zoufat a ztratil veškerou naději – kdo by se mohl naučit milovat zvíře?

Byl to moc dobrý příběh.

Často se jím bavila žena, která ležela v černočerné místnosti připoutaná k tvrdé, studené posteli.

Celé roky se bavila tím, že si ho v mysli znovu a znovu přehrávala. Občas si některé části pamatovala jinak: růže byla někdy růžová jako východ slunce u moře. Ale to nikdy neznělo tak dobře jako *rudá jako krev*.

A ta část úplně na konci, kdy je čarodějka po odchodu z hradu přepadena, vhozena do černého kočáru a unesena do noci – ta nezněla vůbec epicky a vznešeně. Tu vždycky vynechala.

Zřejmě úplně všem by už touhle dobou došly myšlenky. Skoro každý už by se poddal konečnosti, kterou představovala tahle hladomorna, a zcela by zapomněl na sebe sama.

Pár jejích myšlenek bylo šílených, honily se jí pořád dokola v hlavě, která jí připadala jako vyvařená čajová konvice. Kdyby nebyla opatrná, začaly by být moc rychlé, mohly by se utrhnout a uprchnout prasklinami v její mysli. Ale tím směrem se nacházelo šílenství, tam ještě tak úplně nedošla.

Deset let a ona už na sebe *skoro* zapomněla. Ale ne docela.

Kroky na chodbě.

Pevně zavřela oči proti tomu šílenství zvenčí, které se snažilo vetřít do jejího soukromého temného šílenství uvnitř.

Klevetivé hlasy. Další zvuk kroků. Svištění mopu na nekončící slizké podlaze. Zacinkání klíčů.

„Tuhle uklízet nemusíš. Je prázdná.“

„Ale je zamčená. Proč by byla zamčená, kdyby byla prázdná?“

Musela ječet, musela sebou házet, musela vybuchnout, cokoliv, jen aby se ten rozhovor znovu neopakoval tak jako posledních čtyři tisíce dnů, jen s jemnými variacemi:

„*Ách, tahle je zamčená. Ale neslyšíš něco zevnitř?*“

„*Tyhle dveře jsou zavřené. Myslíš, že jsou zamčené?*“

„*Tyhle jsou zamčené – ale nepamatuju, že by sem někdy někoho zavřeli.*“

Jako by sám Bůh zkoušel všechny možné průpovídky v té maškarní frašce, kterou představoval její život, ale pořád to nemohl tak úplně trefit.

Následující dvě minuty byly stejně předvídatelné jako slova rodiče k dítěti, které ví, že zlobilo, a teď se obává nevyhnutelného trestu, který se na něj řítí.

Otočení klíče v zámku.

Vrzání otevíraných dveří.

Škaredá tvář, škaredá svou povědomostí, stejně překvapený obličej jako vždy, od chvíle, kdy začala tato věčnost. Majitelka tváře nese podnos na ruce, ve které nedrží klíče. Za ní stojí v chodbě žena s mopem. A za ní je veliký, tichý muž, připravený zkrotit každého vězně, který nebude přivázaný.

Vězeňkyně se přistihla, že otevírá oči, zvědavost zvítězila nad jejím pudem sebezáchovy. Dnes jsou na podnose čtyři misky polévky. Někdy jich bylo pět, jindy tři. Někdy jen jedna.

„Máš štěstí, je tu jedna navíc,“ říká ta s podnosem a usazuje se ve špinavém vějíři sukní a zástěr.

Tahle věta se nikdy neměnila. Nikdy.

Vězeňkyně zaječela, nemohla se udržet, nemohla si pomoci, těšila se každý den na jedinou věc – na řídkou polévku, která měla nahradit jídlo.

Žena s mopem podrážděně zamručela.

„Neslyšela jsem vo žádný nový, to vám povídám. Ale podle mě dělají dobrou práci, že čistí svět od těchhle těch.“

„No jo, jedna tu je. Tak honem, sněž to.“

Žena to řekla se stejnou předstíranou něžností jako vždycky. Miska se nakláněla moc rychle, polévka tekla vězeňkyni po krku a ta se volky nevolky zoufale napínala v řetězech a vyplazovala jazyk, aby se dostala ke každé kapičce, než jí misku zase seberou.

„Tahle je dost stará, aby byla matkou,“ řekla ta s polévkou beze stopy citu. „Představ si, že by tyhle měly děti, vychovávaly je a vůbec.“

„Jsou jako zvířata, všechny. I zvířata vychovávají své děti. Nevím, proč je nechávají na živu. Pozabíjet je a byl by pokoj.“

„Ale to nebude trvat dlouho, určitě ne, jen si počkej,“ řekla žena s polévkou filozoficky a vstala. „Tady dlouho nevydrží.“

Jenže už uběhlo deset let.

Žena se tentokrát neobtěžovala prohodit při odchodu přes rameno nějakou frázi; existence vězeňkyně byla zapomenuta ve chvíli, kdy se cestou ven dotkla dveří.

Zítra to pro ni i pro její příšernou společnici bude vše opět nové... a další den také... i ten následující...

Vězeňkyně naposledy zaječela, konečně a neovladatelně, když ji opět sevřela temnota.

Musela znovu začít s příběhem. Když znovu začne s příběhem a převypráví ho celý, bude všechno v pořádku.

Bylo nebylo, v jedné daleké zemi žil na nádherném hradě mladý princ...

PŘED ZAČÁTKEM

Bylo nebylo, mnohem dřív než kdysi dávno, jedno království, jehož jméno i samotná existence jsou už dávno zapomenuty. Zatímco zbytek světa bojoval o nadvládu na nových územích za mořem, vynalézal ještě strašlivější zbraně a štědře šířil své náboženství do cizích krajů, kde o ně lidé nestáli, tohle království úžasně a prostě *bylo*.

Mělo úrodnou půdu, lesy plné zvěře, úhledné vesničky a nádherný hrad jako z té nejkrásnější pohlednice.

Ve šťastnějších dobách bylo díky své odlehlé poloze v údolí mimo hlavní cesty mateřskou žilou umělců, lidí odlišných a chytrých: *les charmantes*. Utíkali sem, protože zbytek Evropy pohlcoval moderní svět. Malé království v klidu a míru přežilo středověk a renesanci. Až potom do něj začaly pronikat nemoci civilizovaného člověka.

Přesto v něm žily jasnovídky, které doopravdy viděly váš osud, farmáři, kteří v dobách sucha dovedli vyždímat vodu třeba i z kamene, a kouzelníci, kteří doopravdy uměli proměnit kohokoli ve zvířata, která si jen představili. A někdy se jim to povedlo i opačně.

Království lákalo i ty, kteří neměli *moc* jako takovou, ale měli své vlastní neobyčejné talenty a svéráznosti – a kteří se cítili dobře mezi podobnými lidmi. Byli to snílci stojící stranou.

Básníci a hudebníci. Příjemní podivíni, kteří tu hledali úkryt před světem, jenž o ně nestál.

Jedním z nich byl mladík jménem Maurice. Byl synem dráteníka a zdědil jak touhu toulat se, tak schopnost opravovat a vynalézat. Na rozdíl od svého otce ale v zatuhlém vzduchu Evropy cítil změnu. Úžasnou, mechanickou změnu: budoucnost plnou přádelen na parní pohon, balonů, které mohly dopravovat lidi do vzdálených zemí, a nádob, které dokázaly samy uvařit jídlo.

Maurice byl odhodlaný stát se součástí toho dění, proto se zajímal o minulost – například o Herónův parní stroj – i o přítomnost. Zoufale se snažil vyzpovídat všechny, kdo na vlastní oči viděli divy, o kterých četl. Jeho touha ho hnala z místa na místo, kvůli ní pronásledoval převody, píсты a výtvarky moderní vědy a techniky.

Uvědomil si ale, že tenhle potulný život ho nikam nedostane; potřeboval místo, kde by se usadil a mohl vynalézat opravdu velké věci – stroje, které potřebovaly veliký žár a mocnou pec. Místo, kam by uložil všechno svoje harampádí.

Krátce řečeno, potřeboval *domov*.

Následoval své srdce a zvěsti a skončil v jednom koutě Evropy, který byl trochu mimo rytmus zbytku světa.

Nejprve se zastavil ve vesničce u řeky, která byla dokonalá k pohánění vodních kol. Ale když viděl malé, omezené životy místních lidí a musel trpět jejich vyděšené pohledy na svůj vozík plný nástrojů, ochranných pomůcek a knih, uvědomil si, že tohle pro něj není to pravé místo.

Přešel řeku a pokračoval dál přes lesy, až skončil v podivném království, kde nebylo divné, když někdo něco šeptal černé kočce – a když kočka šeptala odpověď – nebo když si někdo dal pít v místní taverně ještě celý od stříbrných sazí po celodenní práci a s černými slídovými ochrannými brýlemi na očích. Našel místo, kam se dokonale hodil.

Maurice se okamžitě spřátelil s místními chlapci a s jedním z nich si pronajal bydlení. Alaric, kterého zajímala spíš zvířata než stroje, jim sehnal levný pokoj za stájemi, kde se nechal zaměstnat jako podkoní.

Pokojík byl sice malý a páchl po koních, ale náležel k němu přístup na velký společný pozemek. Maurice se okamžitě pustil do stavby kovářny, pece a pracovního stolu.

Nebál se žádné práce, která ho přiblížila k dílkům, jež potřeboval pro svůj nejnovější projekt. Zatímco sbíral kamení v polích nebo tahal na ramenou snopy pšenice, jeho mysl byla někde daleko a zabývala se možností slitin a tím, jak dosáhnout dokonale válcovitého, hladkého tvaru, kterého bylo třeba k dalšímu kroku.

„Náš Maurice s hlavou v oblacích,“ říkali ostatní chlapci a plácali ho po ramenou. Ale vždycky to říkali s úsměvem a s úctou, stejně jako když nazývali Josefu z taverny „Černou čarodějnici“. Vařila silný punč – a šok, který uměla vyvolat lusknutím prstů u otravných zákazníků, byl ještě silnější.

Na konci léta pracovali všichni zdraví mladí muži na polích – včetně Alarika, i když ten měl koně radši než oves, kterým se živil. Spálení od slunce a s bolavými zády se každý večer vra-

celi do města, hrdla vyprahlá, ale přesto si zpívali. A samozřejmě mířili rovnou k Josefě.

Jednoho večera, zatímco ostatní mladíci se hrnuli do taver-ny, zůstal Maurice pozadu, aby se co nejlépe oprášil – a aby se podíval, co se děje venku.

Před tavernou stál obrovitý a dobře stavěný muž s nohama agresivně rozkročenýma a s nebezpečným výrazem v očích. To bylo zajímavé, ale zdaleka ne tolik jako to ostatní, co Maurice viděl.

Do mužovy tváře zblízka hleděla ta nejkrásnější dívka, jakou kdy Maurice spatřil. Měla postoj tanečnice a tělo bohyně. Blondaté vlasy jí v zapadajícím slunci zlatě zářily, krásné tváře jí barvily rudé skvrny zlosti a oči se jí zeleně blýskaly rozhořčením.

Máchala ve vzduchu tenkou olšovou hůlkou, aby zdůraznila svá slova:

„*Není na nás nic nepřírozeného!*“ Její slova byla dokonale vyslovená s krásným přízvukem, ale ze zlosti je skoro vyplivovala. „Vše, co Bůh stvořil, je přirozené – ze své podstaty. A my, my všichni, jsme přece boží děti!“

„Vy jste děti ďábla,“ řekl muž klidně, lenivě. Jako někdo, kdo věděl, že vyhraje. „Jste tu jen na zkoušku. Budete smeteni z povrchu země stejně jako ti staří nepřírození draci, ty hubatá cuchto. Pokud se tedy neočistíš.“

„*Neočistíš?*“ Dívka si tentokrát doopravdy odplivla. „Pokřtil mě sám monsignor – takže jsem měla přinejmenším o jednu koupel víc než ty, prasečí synu!“

Muž si velmi nenápadným pohybem sáhl k pasu. Maurice byl sice dobrák, ale hodně cestoval a věděl, co to znamená: nůž, pistoli nebo ránu hřbetem dlaně do tváře. *Něco násilného.* Okamžitě se rozhodl jednat, chtěl se rozběhnout, aby té ženě pomohl.

Ale než stihl udělat jediný krok, bylo po všem: objevil se záblesk světla jasnější než slunce. Bez jediného zvuku všechno nakrátko zbělalo.

Po pár chvilích se Mauriceovi vrátil zrak. Dívka zlostně odcházela, ale muž tam pořád stál. Opravdu v ruce držel pistoli, kterou chtěl použít. Ale teď ji zapomenutou spustil k boku. Mužovu pozornost zaujala mnohem důležitější věc. Tam, kde míval nos, měl teď jasně růžový rypák.

„*Prasečí syn...*“, „zopakoval Maurice pomalu a začal se usmívat. „*Prasečí!*“

Zasmál se a konečně vešel do taverny.

Uviděl tam Alarika a všechny staré známé a také někoho nového: hubeného, ztrhaně vyhlížejícího mladíka, který se velmi hrbil a věsil ramena tak, že vypadal jako nějaký brouk, velmi nešťastný brouk. Měl tmavé oblečení a nervózní a zakyslý výraz – v každém směru byl pravým opakem světlovlasého a rozzářeného podkoního.

Maurice k nim pomalu přešel a pořád přemýšlel o tom, co se stalo venku. Ne o tom záblesku a o prasečím rypáku, ale o tom, jak se zapadající slunce odráželo v dívčiných vlasech.

Alaric ho netrpělivě stáhl na židli mezi sebe a smutného muže.

„Tak už si konečně sedni! Znáš se s doktorem? Myslím, že ne. Frederic, Maurice. Maurice, Frederic.“

Maurice nepřítomně kývl. Doufal, že se nechová nezdvořile. Josefa před něj bez ptaní postavila korbel piva.

„Těší mě,“ řekl Frederic rázně, ale smutně. „Ale nejsem doktor, pořád vám to říkám. *Měl* jsem jím být, kdysi...“

„Co se stalo?“ zaptal se s účastí Maurice. Všiml si, že Frederic má před sebou malou sklenku něčeho drahého. Určitě pocházel ze vzdělaného a profesionálního prostředí.

„Mojí rodiče mě poslali pryč, než jsem stačil dokončit studium. Poslali mě na tohle... *krásné* místočko. Vyplatili mě, abych sem šel.“

„Tady Frederic má talent,“ řekl Alaric významně a potažoval se za konec čapky.

„Vidí budoucnost.“

„Vážně?“ opáčil Maurice.

„Vlastně moc ne, ne vždycky, jenom trochu,“ protestoval Frederic a vrtěl hlavou. „Jen tolik, aby mě rodina vyhostila sem... ke stejným lidem, jako jsem já, kteří by to pochopili. Nebo kteří by to možná přebili ještě silnější magií. Byl jsem na univerzitě. Chtěl jsem studovat u toho nejlepšího chirurga. Chtěl jsem být doktor.“

Alaric zachytil Mauriceův pohled nad Frederikovou hlavou a zašklebil se.

„Snažil jsem se ho přesvědčit, aby se nastěhoval k nám,“ řekl podkoní, napil se piva a otřel si pěnu jediným hladkým, nacvičeným pohybem.

„To není třeba,“ řekl Frederic mírně. „Mám peníze a nechci žít u zvířat, děkuju pěkně. Brzy navíc dostanu ještě další peníze. Král a královna mě pozvali ke královskému miminu. *Rýma*,“ dodal rychle. „Nic mu není, nic, co bych já – nebo opravdový doktor – nedokázal vyléčit. *Pitomci!* Ale najali si mě jako občasného poradního lékaře. Takže nepotřebuju vaši dobročinnost, děkuju.“

„No tak, copak nechceš bydlet s chlapci svého věku, kteří ti můžou ukázat, jak to tu chodí? Budeš radši bydlet sám někde na studené půdě u nějaké vdovy?“

„Děkuju za zájem,“ řekl Frederic, opět mírně. Vypadalo to, že se neumí chovat jinak než dokonale zdvořile. Ale rozhovor kvůli tomu poněkud vážnul.

„Alariku, to děvče...,“ začal Maurice. „Předtím venku, před tavernou... byla tam krásná zlatovlasá dívka... a proměnila nějakému muži nos v prasečí rypák...“

„Aha, určitě myslíš Rosalind! To je pěkné číslo!“ zasmál se Alaric.

„Trochu to přehnala,“ řekl Frederic a udělal kyselý obličej. „Ale takové už jsou zkrátka čarodějky.“

„Choval se dost prostě,“ řekl Maurice a uvědomil si, že brání dívku, jejíž jméno se dozvěděl teprve před chvílíčkou. „Obviňoval ji, že ona sama je nepřírozená a její magie nečistá.“

Alaric mlaskl. „Hm, k tomu tady teď dochází často, bohužel. Než jsi přišel, došlo ke škaredé hádce. Dva chlapci, *charman-te* a normální chlapec jako my, se poprali o dívku. Došlo na rány a *charmante* vyhrál. Ten druhý chlapec zemřel. Na následky

magie. Došlo k nepokojům, jedni vinili druhé a naopak. Poslali sem královské strážce, aby to tu uklidnily. Někteří strážníci se dostali do křížové palby... a odnesli to mnohem hůř než jen prasečím rypákem, který Rosalind, jak jí znám, nechá zmizet, jakmile toho muže zase potká.“

„Těžko může vinit ty *normální*, kteří jsou jako vy,“ řekl Frederic hořce. „Jsou tu lidé, kteří mají moc a dovedou věci, které vy nedokážete. Nikdo nekontroluje jejich chování a nikdo – královská stráž ani lidé s mušketami – s nimi nic nesvede. Oni... nebo spíš *my*... musíme být kontrolováni. Nebo se musí zajistit, abychom nebyli tak nebezpeční.“

„Byli to dva chlapci soupeřící o dívku,“ trpělivě zopakoval Alaric. „Stává se to pořád. Chlapci kvůli takovým věcem umírají i v normálních soubojích. Tenhle souboj prostě náhodou zahrnoval magii. Nebuď z toho hned celý pryč.“

„Přinejmenším, když už musí existovat... nepřírozené věci... měli by to lidé spíš tajit než se tím vychloubat. Kromě toho, magie se ti vždycky vymstí. Všichni to vědí. *Ona* by to měla vědět. Myslím tu Rosalind.“

„*Rosalind*,“ zopakoval Maurice a zkoušel to slovo na jazyku.

„Ale ne,“ řekl Alaric s vykulenýma očima. „Maurici! Řekni, že to tak není. Ne tak brzy potom, co jsme se seznámili!“

„Její vlasy,“ řekl Maurice zamyšleně, „mají stejnou barvu jako vnitřek mojí pece, když je dost rozžhavená, aby se v ní tavilo železo.“

„No výborně, tak to jsme v suchu,“ povzdychl si Alaric a kamarádsky strčil do Frederika ramenem. „S takovými frá-

zemi se nám nestane, že bychom přišli domů, našli na dveřích přivázanou stuhu, a museli si tak hledat místo na noc jinde.“

„Řekl jsem, že s vámi bydlet nebudu,“ zopakoval Frederic trpělivě.

Ale Maurice už neposlouchal.

TAHLE DÍVKA, TA JE VÁŽNĚ ZVLÁŠTNÍ

Belle vždycky zapomněla jít do Leviho knihkupectví boční cestou. Buď si četla, o něčem snila, zpívala si, anebo přemýšlela o tom, jaký je asi svět mimo její domov a klidný život, který vedli s otcem. A tak pokaždé zjistila, že je přímo uprostřed městečka a povídá si s měšťany – nebo poslouchá, jak si oni povídají o ní.

Upřímně řečeno, možná to dělala trochu schválně. Na jejich maličké farmě bylo hezky, ale trochu nuda. Belle vždy s chutí zapřádala hovor a byla vždy zklamaná, když pokaždé skončil stejně.

„Koupíš si housku, Belle?“

„Myslíš, že bude pršet, Belle?“

„Co kdybys přestala číst a... učesala si vlasy?“

„Není moje holčička krásná, Belle? Je stejná jako těch šest miminek, která se mi narodila před ní...“

„Už jsi dala Gastonovi slovo?“

Přála si, aby třeba jen jedinkrát někdo projevil zájem o stejné věci jako ona. Ale to prostě nebylo možné v tak malém městečku, kde žilo sto stále stejných lidí, které znala od narození – a kteří tu budou žít napořád.

Dnes byl alespoň trochu klid a zdálo se, že venku je méně kleveticích měšťanů. Možná někdo právě uvařil novou várku piva, nebo se někde narodilo tele se dvěma ocasy.

Ne, nic tak vzrušujícího není na takovémhle místě možné.

S povzdechem vstoupila do knihkupectví a strčila si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Dobré ráno, monsieur Lévi,“ pozdravila majitele.

„Dobré ráno, Belle!“ odpověděl starý muž vesele. Vždycky pro ni měl laskavý úsměv a vždy ji rád viděl, bez ohledu na to, kolikrát už u něj byla. „Jak se má otec?“

„Dokončuje parní štiipačku na dříví a brzy pojede na trh,“ řekla, vesele se zatočila na špičkách a rozhlížela se po policích. Její hnědý culík za ní zavlál a na chvíli se cítila skoro jako dítě.

„Úžasně!“ řekl Lévi a roztáhl ústa do velkého, zubatého úsměvu. „Ten člověk si zaslouží cenu. Nebo alespoň nějaké uznání své geniality!“

„Jste jediný, kdo si to myslí,“ řekla Belle se smutným úsměvem. „Podle všech ostatních je to blázen, co marní čas.“

„Všichni si mysleli, že jsem blázen, když si otevírám knihkupectví právě tady, ze všech míst na světě,“ řekl Lévi s úsměvem, postrčil si brýle výš na nos a podíval se přes ně. „Ale je tady velký klid, když sem nechodí moc zákazníků. Alespoň mám hodně času na čtení.“

Belle se na něj také usmála, svým napůl sarkastickým úsměvem, kterým byla proslulá – u některých nechvalně.

„Když mluvíme o čtení...“

„Tentokrát nic nového, bohužel,“ řekl s povzdechem. „Pokud si tedy nechceš přečíst některý z náboženských pamfletů, které si objednala Madame de Fanatique.“

„Jsou filozofické?“ zeptala se zoufale. „Jsou to třeba reakce na Voltaira? Nebo Diderota? Nevadilo by mi přečíst si opačné názory.“

„Ach, to ne. Jsou takové jako obvykle. Nejsou v nich dokonce ani písně nebo hymny. Opravdu jsou dost nudné. Také mám pár... poněkud morbidních... pojednání pro Monsieura D'Arque, která si má vyzvednout a odvést do, ehm, útulku,“ řekl s úšlebkem nelibosti na rtech. „Ale na ty tě nemůžu nechat ani sáhnout. Je velmi puntičkářský.“

Belle si povzdychla. „Dobře. Tak já si tedy půjčím některou z těch starších.“

„Jak je libo,“ řekl Lévi s úsměvem a gestem obsáhl celý svůj obchod. „Jakoukoli.“

Potřebovala nějakou opravdu dobrou knihu. Život byl ještě ospalejší a klidnější, když její otec nebyl doma. Mezi současností a chvílí, kdy se vrátí, neviděla nic než jasné, chladné podzimní dny, kdy bude krmit dobytek a občas si vyrazí na neuspokojivou dlouhou procházku do vsi.

Belle potřebovala něco fantastického, něco vzrušujícího, co jí vystačí, než se její papá vrátí – nebo dokud se v jejím životě konečně nezačne něco dít.

Možná to bylo náhodou, možná ne, ale Maurice začal to hezké blondaté děvče vídat všude: pomáhala s magickými opravami obyčejných věcí u farmářů či obchodníků, roznášela očarované růže, které léčily tu či onu nemoc, smála se s přáteli, trávila čas v taverně, kde si povídala s Josefou, nebo, častěji, si jen tak sama četla knihu.

ŠŤASTNĚ AŽ NA VĚKY

Vždycky ji poznal v davu, ačkoli neměla vždy blondaté vlasy.

Ani zelené oči.

Ani nebyla tak vysoká.

Ani neměla stejnou barvu kůže.

Bylo to okouzlující.

Ale ještě kouzelnější bylo, jak si povídala s chlapci a pak se od nich odvrátila. Maurice udivovalo, že neběželi za ní.

Jeho přátelé mu začali přezdívat „náměsíčník“ Frederic ho otravoval s tím, ať si najde nějaké hezké normální děvče. Takové, které neovládá kouzla. Alaric ho zase vybízěl, aby za ní šel a promluvil s ní. Aby se jí představil. Aby jí dal vědět, že existuje.

Jenže se ukázalo, že to Maurice dělat nemusí.

Jednoho šel sám do taverny, docela brzy, a nesl si s sebou kousky kovu, na kterých zrovna pracoval. Kousky na první pohled vypadaly jako obyčejný hlavolam pro venkovské šlechtice na krácení dlouhé chvíle u pití, ale na druhý pohled byly o dost podivnější; skládaly se z malého kousku matné měděné trubky a matně šedé kovové kapky, kterou se Maurice snažil do trubky nacpat.

Zíral jako sova na nejužší kousek kapky, když si najednou uvědomil, že si někdo přisedl na židli vedle něj a upravil si objemnou sukni, aby se tam lépe vešel.

„Musíš s tím kovem mluvit, víš?“

Vzhlédl na zjevení vedle sebe a zamrkal.

Děvče se zelenýma očima a blondátými vlasy na něj klidně hledělo s drobným úsměvem na tváři a s přivřenou knihou v ruce.

V této chvíli by bylo normální, aby se nabídl, že jí koupí pití, aby jí pověděl, jak ji vidá ve městě, nebo dokonce aby nervózně koktal o tom, jak je hezká a ptal se, proč si přisedla zrovna k němu.

Jenže ona mluvila o kovu.

„*Mluvit* s ním?“ zeptal se. „Jak to myslíš?“

„Zeptej se ho, co potřebuje, aby mohl dělat to, co chceš. Tak to alespoň říká moje kamarádka, která se v těchhle věcech vyzná.“

„Dobře, všechno ostatní už jsem zkusil,“ řekl s povzdechem. Zvedl malé ošklivé kousky kovu a odkašlal si. „*AHOJ, ŽELEZO. CO MUSÍM UDĚLAT, ABYS FUNGOVALO?*“

Žena se zasmála, byl to hrdelní, medový zvuk, a nebyl ani trochu jízlivý. Maurice zjistil, že se také pochechtává, dokonce i nabručený šenkýř se usmál.

Dívka si shrnula zatoulaný pramen vlasů z obličeje, zaklapla knihu a položila ji vedle sebe.

„Myslím, že takhle ne. Nemůžeš mluvit naším jazykem. Musíš mluvit jazykem kovu. Mimochodem, jsem Rosalind.“ Podala mu ruku.

„*Enchanté*,“ odpověděl Maurice a nenamáhal se předstírat, že to nevěděl – někdy to jméno v noci šeptal, jen aby zjistil, jak zní. Vzal ji za ruku a políbil ji. „Tak se nejmenuju. Mé jméno je Maurice.“

„Vídám tě tu,“ řekla a špičkou své olšové hůlky máchlá do světa mimo tavernu. „Při každé práci – ať sklízíš tuříny, pokládáš dlažbu, nebo kopeš výkopy – myslíš na něco jiného: na svůj kov. Vždycky s sebou nosíš kousky kovu – a vždycky jsi celý od sazí jako kovář. Čím se vlastně zabýváš?“

„Snažím se vyvinout *u-ži-te-čný-par-ní-stroj*,“ řekl Maurice, a při každé slabice pro větší důraz klepl kovovou trubkou o stůl. „Problém je, že zatím slouží jen k otevírání a zavírání ventilů a odčerpávání vody... Snaží se je využívat k vysoušení dolů v Anglii a ve Skotsku – mají tam velké problémy s vodou –, ale mohly by dokázat mnohem víc. Kromě tahání a vytlačování vody by mohly tlačit a tahat píсты, jenže, samozřejmě, to je ten problém.“

„Samozřejmě,“ zopakovala po něm dívka s úsměvem. „To je ten problém.“

Maurice na ni chvilku zíral a přemýšlel, jestli si z něj nedělá legraci. Pak se ale sám sobě zasmál. „Nemluvím tak dobře jako ty obrazy, co mám v hlavě. Nemůžu... tak docela pojmenovat... ty možnosti... Je toho moc najednou k vysvětlování. Ale parní stroje by změnily svět.“

„Aha,“ řekla dívka. „Jako střelný prach.“

„Ne, vůbec ne jako střelný prach. Parní stroje by sloužily k budování a vyrábění, ne k zabíjení a dobývání.“

„Ne všechen střelný prach slouží k zabíjení. Mám přítelkyni, která dělá nádherné ohňostroje. A která – trochu jako ty – tráví veškerý volný čas tím, že se snaží vystřelit něco výš a výš do vzduchu pomocí prachu a děla, které namíří k nebesům.“

„Zdá se, že máš spoustu zajímavých přátel,“ vzdychl Maurice. „Kéž bych je mohl poznat.“

„Nejsem si jistá, jestli bych to chtěla,“ řekla dívka zamyšleně. „Kdybych tě představila svým přátelům, povídal by sis pořád jen s nimi, a ne se *mnou*.“

Maurice na ni dlouho hleděl a snažil se uhádnout, jestli její slova opravdu znamenají to, co si myslí.

A díky jejímu úsměvu poznal, že ano.

S pocitem neskutečna hraničícího s divem se Maurice začal Rosalind dvořit. Nebo to možná bylo obráceně. Na tom nezáleželo – jemu to rozhodně bylo jedno.

Vzal ji na taneční slavnost a daroval jí růži, kterou pracně vytepal z kovu. Zdvořile si ji připnula na živůtek šatů – který růže svou tíhou stáhla skoro nemravně dolů.

Pak mu Rosalind ukázala *své* růže, v krásné zahradě kouzlem skryté v malém parku. Byla plná dokonale zdravých a dokonale rostlých růží v každém odstínu červené a růžové a v několika barvách, které Maurice určitě ještě na květině neviděl.

Zjistil, že ji často nudí její vlastní zjev, proto se její podoba i oblečení dost často a zdánlivě samy od sebe měnily. Když pomáhala Mauriceovi s něčím nebezpečným, horkým a lep-kavým v jeho dílně, stará sukně i zástěra pak na procházce po městě zmizely a ona se mezi lidmi objevila v šatech, za které by se nemusela stydět ani ta nejmodernější dáma v Paříži – i když ta by asi neměla růžovou kůži.

Maurice nikdy neviděl proměnu samotnou; než si jí všiml, byla už hotová.

Rosalindina moc se ale neomezovala jen na růže, módu a prasečí rypáky. Když se na západní straně města v pozdním létě otrávil pramen pitné vody, přišli měšťané za ní, aby jim pomohla.

Tak jako Maurice pracoval celé týdny u své pece s kovem a nářadím, ona se ve dne v noci skláněla nad starými texty, něco si mumlala a dokola mávala hůlkou v zdánlivě pořád stejném vzorci. A tak jako Maurice psal dopisy slavným vědcům a vynálezům z celého světa, ona promluvila s plachými stvořeními, která sama vypadala jako stvořená z vody, a vyhledala radu prastarých, mocných stařen.

Všechno to vyvrcholilo *na pohled* prostým a rychlým zaříkadlem, po kterém byla voda zase pitná. Všichni se radovali, ale málokdo tušil, kolik času a námahy bylo za těmi několika minutami zařikávání.

Ale nešlo jen o práci a vynalézání. Některé noci strávil Maurice hýřením s Alarikem a Frederikem a Rosalind s Adelise a Bernardem. Tehdy byly magie a věda zapomenuty a na pořadu večera byl jen smích a pití.

Oba milenci spolu trávili dlouhá odpoledne, kdy se každý zabýval svou prací, a dlouhé večery, kdy si leželi v náručí obklopeni omamnou vůní růží.

A pak přišel den, kdy si Maurice všiml dvou mladíků, kteří vlekli malého chlapce do vedlejší uličky. Byla to tichá část města a oni se snažili postupovat nenápadně, což se jim nedařilo, protože chlapec kopal a ječel.

„*Stát!* Okamžitě! Pusťte ho!“ zakřičel vynálezce. „Co to děláte?“

„Do toho ti nic není,“ utrl se jeden z mladíků. „Udělej sám sobě laskavost a předstírej, že jsi nic neviděl.“

„Je to jeden z těch *charmantes*,“ dodal druhý mladík důležitě, jako kdyby všichni pochopili, o co jde, jen co to slovo uslyší.

„No a? Odkdy je to zločin?“ zeptal se Maurice, našťvaný a udivený.

„Vždycky to byl zločin proti přírodě, to bys měl dávno vědět, pokud jsi... *naturel*... nenačichlý zlem.“

Maurice položil oj vozíku. Dal jasně najevo, že je připravený se prát. V tomto oblečení, ač špinavém, vynikly jeho silné paže a pevné nohy.

Navíc měl jako všichni dělníci u opasku dlouhý nůž. Ukázal na něj palcem.

„Měli byste asi běžet,“ zavrčel Maurice. „*HNED!* Než zavolám gardu – nebo vám dám lekci sám.“

„Přátelé těch, kdo se spojují s ďáblem, jsou stejně prokletí jako ďábel sám!“ vyštěkl jeden mladík. „Však se ti to vrátí!“

Odkráčeli pryč a Maurice si zhluboka povzdechl. Otočil se k jejich zajatci. „Jsi v pořádku, chlapče?“

„Prozatím ano,“ odpověděl chlapec. Neřekl to nevděčně; spíš kysele a ironicky. Zatímco si ohmatával potlučené tělo, Maurice si všiml jeho vysokých lícních kostí, perleťové pleti a jemných čelistí, díky kterým byl *jiný*. „Zase po mně půjdou, až nebude nablízku nikdo, kdo by mi pomohl. Myslím, že budu muset... utéct... nadobro.“

Vynálezce našťvaně zaskřípal zuby. „A královská stráž dopustí, aby se tohle dělo?“

„Zdejšími občany?“

Chlapec v odpověď ukázal bradou přes cestu. Tam se ve stínu rozvalovali dva členové královské stráže, jako by neměli nic na práci, a celou věc sledovali. Oba se na Maurice dívali se směsí nedůvěry a nechuti.

„S tím se musí něco udělat,“ chtěl říct Maurice a otáčel se zpět na chlapce.

Ale ten zmizel.

Najednou tam byla Rosalind, běžela k němu a prudce ho objala.

„Celé jsem to viděla. Vezmi si mě,“ řekla.

„Co? Ano. Co?“ řekl Maurice.

„Jsi ten nejlepší, nejlaskavější, nejstatečnější a nejmilejší muž, jakého jsem kdy potkala. Chci se ujistit, že mě nikdy nepustíš – přísahou.“

„Ano, samozřejmě. Tedy, chtěl jsem tě sám požáat...“

Utnula jeho slova vášnivým polibkem.

Odtáhl se jen jednou, aby se zeptal na něco, co mu vrtalo hlavou.

„Nebyla jsi náhodou ty ten chlapec, kterého tu zbili, že ne? Že jsi mě nezkoušela?“

„Nebuď hlupák! Hledala jsem tě pomocí zaříkadla, najdi přítele.“ Potřebuju tebe i vozík, abych mohla převézt pár dost těžkých balíků.“

„Aha.“

„Kromě toho, ti dva chuligáni by museli být slepí jako krtci, aby se pokusili zaútočit na mě. A teď mlč a líbej mě!“ dodala a opět pevně přitiskla rty k jeho.

A tak se vzali. Ačkoli svatba byla tak trochu utajená díky umístění a ochranným zaříkadlům. I hosté byli možná trochu zvláštní: maličcí mužičci, kteří Mauriceovi radili ohledně opracování kovu; dívky s dlouhýma ušima a kopyty místo chodidel, kterými netrpělivě podupávali, aby kněz už skončil; brýlatí knihovníci a studenti; a mladíci, kteří se rádi napili a se kterými se Maurice nepřestal přátelit. Ale hostina pak byla stejně veselá jako každá jiná v království.

Možná tedy až na Frederika, který nebyl moc veselý a tvářil se nepříjemně a kysele kvůli přítomnosti tolik *charmantes*.

Kromě nabručeného Frederika se za celou noc stala jen jedna nepříjemnost: divoké prase, které sem z lesů přilákala vůně jídla, se dostalo do kouzelné zahrady a velkou část rozrylo dřív, než ho opilí svatebčané stihli zahnat.

„To je ale zvláštní věc,“ podotkl Maurice.

„Ma-magie,“ breptala podnapilá faunka a prstem si zvedla nos, aby vypadal jako prasečí rypák, „se ti vždycky vymstí.“

Maurice si vzpomněl na muže, jemuž Rosalind proměnila nos. Jeho žena teď důrazně nadávala praseti na zahradě.

„Počkat – to není on, že ne?“ zeptal se Maurice vyděšeně.

„Ne!“ zahihňala se dívka. „To je vážně *prase*! Ale stejně. Všechno se ti jednou vrátí. Láska, nenávisť, magie, prasečí rypáky. Tak to prostě je.“

„To zní rozumně,“ řekl Maurice, který zřejmě také vypil víc pohárků, než bylo na první pohled patrné.

*Tohle je úžasné místo, a jak skvělou ženu jsem si vzal, myslel si.
A máme nádhernou svatbu. S prasaty a se vším.*

VĚČNÁ DRUŽIČKA

Belle zlostně vyšla na kopec. Chtěla utíkat a chtěla si zachovat důstojnost, ale nepovedlo se jí ani jedno. A tak udržovala zvláště rychlý krok, který jí ale nepomáhal dostat se od všeho rychle pryč ani nevyvolával zdání, že jí na ničem nezáleží.

Za ní, na trávníku vedle domu, se konala svatební hostina.

Její svatební hostina.

Byla krásná, to musela uznat.

Stál tam vkusný baldachýn zdobený sladce vonícími květy. Jeho vysoký oblouk zdobily papírové zvonečky a růžové stuhy. Na stolech byly zářivě bílé ubrusy s růžovými ozdobami a na nich spočívala spousta lahodných jídel. Ve stříbrných nádobách stálo vychlazené šampaňské; lahve pokrývaly dokonalé kapičky sražené vody. Vypadaly jako perly. Jako malba.

Hrála tam kapela, která byla celkem příšerná, ale o to nadšenější.

Byl tam naprosto fantastický dort – jen kvůli němu bylo Belle líto, že odchází. Měl tři patra a jeho růžovo-bílý fondán dokonale ladil se vším ostatním. Monsieur Boulanger byl jako člověk protivný, ale jeho cukrářské umění bylo ten den rozhodně na vrcholu.

Také tam byl zklamaný budoucí ženich, který s rozhozenýma nohama seděl v prasečím bahništi.

Nechtěla do něho strčit tak prudce. Ale když to udělala, nedalo se říct, že by ji to nepotěšilo.

Hluk za ní byl děsivý: ječení blondatých trojčat; hýkání tuby a akordeonu, které už teď nemělo význam; ne zrovna ti-chý hlas, jímž LeFou uklidňoval Gastona; omluvné chichotání kněze.

Kněz.

Z nějakého důvodu rozčílila *jeho* přítomnost Belle úplně nejvíc.

Nejraději by mávla rukou nad směšnou kapelou, dortem, stolem a vším ostatním jako nad výmyslem láskou zblázněného šílence, jenže kněz byl znamení, že to Gaston myslí smrtelně vážně. Měl doopravdy v úmyslu vzít si ji za ženu „dokud nás smrt nerozdělí.“

„*Amor* ne vždycky *vincit omnia*, ty hlupáku,“ mumlala Belle. „... hlavně když žena tvou *amor* neopětuje!“

Rychle a nedůstojně udělala krok stranou, aby se schovala za dub, a pak zpoza něj vykukovala ven. Srdce jí pokleslo. Kromě hlavních postav svatební hostiny tady zřejmě také bylo celé město, aby se stalo svědky Gastonova vítězného dne. Byl tu klenotník Monsieur LeClerc; Monsieur Herbert, parukář a galanterista; Madame Baudette, švadlena... řezník, pekař, svíčkař – byli tam prostě *všichni*.

Všichni, až na Monsieura Léviho.

Jeho nepřítomnost byla velmi nápadná. On věděl, jaký typ chlapce by si vzala, kdyby se vůbec někdy chtěla vdávat.

Rozhodně to nebyl Gaston.

Nepřítomen byl samozřejmě také její otec, který odjel na trh. A její matka – ale tu Belle neviděla od útlého dětství, takže to nebylo tak překvapivé.

Proměnlivý vítr k ní zanášel útržky hovoru.

„Hrozný. Ale vážně vás to překvapuje? Ta holka to nemá v hlavě v pořádku...“

„Odmítnout Gastona? Nejhezčího a nejžádanějšího sobotného muže ve městě?“

„Husa hloupá. Já bych dala pravý malíček, jen aby mi navlékl prsten.“

„Kdo si myslí, že je?“

„Myslí si, že si zaslouží něco lepšího?“

„Možná si vezme Dupuisova syna – víte, toho prostáčka, co celý den počítá mušličky. Ten by se k ní asi hodil víc.“

Belle sevřela ruce v pěst a vztekla se vrhla proti kmeni stromu. *Nikdo* si nemyslel, že je dost dobrá pro Gastona, miláčka celého města... nejhezčího chlapce s nejmodřejšíma očima a nejlepším tělem, nejlepšího střelce...

Nikdo se neptal, jestli je on dost dobrý pro *ní*.

Ale taková prostě lidé z města byli.

Na druhou stranu nedělali – nikdy nedělali – nic jiného, než že pořád pomlouvali Belle i jejího otce. Zdáli se jim divní. Ona se jim zdála divná. Pořád četla. Neměla kamarádky. Neměla nápadníky.

Bylo jim divné, že Maurice se málokdy přijde do taverny napít. Že nemá žádné slušné řemeslo. Že jeho žena zmizela.

Někteří si šeptali o tom, že se ve sklepě spolčuje s ďáblem.

Její otec tuto pomluvu nakonec utnul tím, že pozval dva měšťany na prohlídku svého domu, aby hledali důkazy jeho pekelných rejdů. Byli vybráni velmi pečlivě: Monsieur LeClerc, který něco věděl o řemeslech a kovech, a Madame Bussardová, městská drbna, u které byla záruka, že všude roznese všechno, co uvidí. Oba našli jen nedokončené mašinky a motorky vyráběné někým, koho okamžitě začali považovat za blázna. Belle si pak myslela, že byl možná lepší strach, který z nich měšťané měli před tou návštěvou, než lítost a zesměšňování po ní.

Na druhou stranu tu byl Gaston, který Belle navzdory jejímu podivínství pronásledoval s urputností poblázněného loveckého psa honícího divoké prase. Gaston nepřehlížel podivínství otce i dcery; zdálo se mu však nedůležité v porovnání s Bellinou pověstí nejhezčí dívky ve vsi.

Navíc měl pocit, že by ji mohl napravit. Udělat z ní *normální* dívku. Jeho ohromující mužnost a vystupování by z ní vyhnaly touhu číst, myslet a být sama sebou.

Nebyla Belle v nějakém nejskrytějším koutečku duše trochu ráda, že je středem pozornost tak hezkého chlapce a oblíbenice celého města?

Byla, samozřejmě.

A zdálo se, že Boulanger si na tom dortu dal zvlášť záležet.

Ale okamžitě by ho vyměnila za to, aby ji nechal být... aby s ní Gaston jednal stejně jako zbytek města.

Z kopce vypadali lidé maličcí. Belle pozadu ustoupila od stromu a sledovala, jak se svatební hostina zmenšuje ještě víc.

V tom zvláštním, medově změkčujícím odpoledním světle se ten výjev zdál být ještě zlatavější, ale o to neskutečnější. Jako nějaká miniaturní malba. Zvedla palec, zakryla celou svatební hostinu nehtem a vymazala z krajiny všechny lidi.

Bylo to podobné, jako když si četla.

Jakmile otevřela knihu, tohle městečko zmizelo v obrovské mapě krajin skutečných i vymyšlených.

Lidé tam dole, uklízející po neuskutečněné svatbě, vymazání nehtem jejího palce, si nemysleli, že za dalším zákrutem řeky leží něco zajímavého nebo důležitého. Neměli zájem o nově země za mořem ani o prastaré říše na východě. Neudivil je nedávný objev, že i jiné planety mají měsíce podobné tomu, který se z nebe usmíval na ně.

Belle chtěla víc. Chtěla *vidět* víc. Chtěla cestovat do zemí, o kterých četla, kde lidé jedli tenkými hůlkami místo příborem.

Nebo se tam aspoň chtěla nechat unést svou představivostí.

Belle spustila palec a lidé z města se znovu objevili.

Poraženecky sebou praštila do trávy.

Pravda byla... že čtení už prostě nestačilo.

Už nestačilo ty země a myšlenky jen letmo zahlédnout okénkem stránek, které obracela. Chtěla jimi projít a sáhnout si do žluté vody řeky Chuang-che, slyšet rajskou hudbu neznámých píšťal, ochutnat jídla, která popisují dobrodruzi nebojácně vstupující na území, jež jsou v mapách označena nápisem *Zde jsou lvi*.

Podívala se na západ, kde se pozdní odpoledne blížilo k temnému závěru, ale neviděla tu nekonečnou krajinu, která ji tak často přiměla ke snění.

Místo toho viděla hutné černé mraky, které potahovaly nebe, kypící a převalující se větrem a občas prosvícené bleskem. *Výborně*. To odpovídalo její náladě. Nevědomky zařala pěsti a přála si, aby tu bouři mohla přivolat rychleji jako kouzelnice nebo čarodějka z knížky. Přála si, aby mohla stát na kopci ve větru a bouři, nedotčená a sama, zatímco všichni rádoby svatebčané by utíkali do bezpečí svých domovů.

A pak si vzpomněla na svého otce, který byl někde venku, na cestě na trh.

Provinile uvolnila pěsti a donutila se povolit ramena – jako by opravdu měla nějakou moc nad počasím.

Převalila se na břicho a pozorně si prohlížela silnici, ale buď už byl otec moc daleko v lese, nebo jeho, Filipa i vozík zahalil prach poletující ve vzduchu.

Povzdychla si a bezmyšlenkovitě ušklubla pampelišku. Pod ochrannou čelou na tom vozíku bylo otcovo mistrovské dílo, jeho nejlepší vynález. Když měl přístroj dost paliva a správně pracoval, dokázal rozřezat klády dvakrát rychleji než dva muži. Byla to skvělá věc, která jistě vyhraje nějakou cenu.

Belle našpulila rty a foukla do pampelišky.

Buď jste mohli spočítat, kolik opeřených semínek zůstalo na hlavičce, a myslet si, že je právě tolik hodin, nebo jste si mohli něco přát.

Ona si vybrala to druhé.

Kdyby Maurice vyhrál nějakou cenu a *kdyby* ta cena byla velká, možná by ho přesvědčila, aby se přestěhovali do většího města. Možná do takového, o kterém někdy mluvil, ve kterém